A Zegyetem

Elkészült A Zegyetem c. misztikus bölcsészhorror művem. Az elbeszélés az álom és az ébrenlét, a szürrealitás és a realitás, a ponyva és a magas irodalom határán egyensúlyoz, a horror, sci-fi, fantasy Bermuda-háromszögében. Csúnya szavakat, politikát, téveszmét nyomokban tartalmazhat.

Aidy a korlátnak támaszkodott, és a szeméttartóba fricskázta a csikket, az Eastern University bölcsészkarának egy kis eldugott kijáratánál, egy isten háta mögötti kijelölt dohányzóhelyen. Valószínűleg, aki kijelölte, már az is megfeledkezett róla, különben már nem lenne itt.

- Tulajdonképpen az, hogy most egyetemre járunk, azért van, mert elcsesztük az életünket.

- Ja, lúzerek vagyunk – mondtam most már én is, és rágyújtottam egy másikra.

- Te mindig ennyit cigizel?

- Ja, lúzerségem bizonyítéka. Régebben még más dolgokat is csináltam mellé.

- Régen mindenki csinált egy-két hülyeséget…

- Én még idén nyáron is csináltam… Régebben azt gondoltam, hogy 30 éves koromra megkomolyodom… Hát, ez 10 évet csúszott, csak 40-re sikerült… Amikor a tanárnő a piálásról beszélt, meg az addiktológiáról…

- Igen?

- Nekem nem mondott túlzottan sok újdonságot…

- Én nem iszom és nem drogozom… Hányásfóbiám van…

- Micsoda?

- Évekig takarítottam a a piások, meg a drogosok után a húgyot, meg a hányást a Com Ombóban. Ebből nekem annyira elegem lett… Rádásul az apám is ivott, elég masszívan…

- Érdekes. Sohasem jártam a Com Ombóban. Én Steel Cityben voltam akkoriban.

- Mit csináltál ott?

- Azt, amit itt, egyetemre jártam, csak nappalira. És minden nap diszkóba jártam. Mondhatnám, hogy oda jártam telehányni a budikat, meg melléhúgyozni, de ez nem lenne igaz. Sosem hánytam.

- Azért nem mindegy, hogy a szopott fasz melyik végén vagy.

- Nem, nagyon nem. De most itt vagyunk.

- Szerintem okkal vagyunk itt – ekkor jelentőségteljesen nézett rám, és mintha valamire utalni próbált volna, úgy éreztem. Nem igazán vágtam, mire gondol.

- Igen, szerintem is okkal történik minden… de, hogy ennek oka lenne… hát, nem is tudom... - mondtam kedvetlenül, és a fejembe húztam a pulóverem kapucniját, mivel feltámadt a szél, és összeborzolta a hosszú szálú, gyér hajamat. Aidy csak nevetett, mintha azt mondaná: „Nem tudod? Majd megtudod!” - és nevetése már a fotocellás ajtó mögötti folyosóról hallatszott.

- Nagyon vicces… - kiáltottam utána, miközben a harmadik cigi után kotorásztam a zsebemben. Alig szívtam félig a cigit, a telefonom tompa rezgéssel jelezte, hogy SMS-t kaptam.

- Ki a f… - mérges lettem, mert mondtam, hogy ne zavarjanak, amikor egyetemen vagyok. Akinek pedig nem mondtam direktbe, magától is tudhatná, az ismerőseim közül mindenki tud róla, hogy egyetemre járok, magam gondoskodtam róla, mivel már unalomig reklámoztam a blogomban, ami az ország egyik legnagyobb hírportálján jelent meg rendszeresen. Erre a gondolatra elvigyorodtam. Na, persze, ezek nem olvasnak híreket, csak a sportfogadást, meg a lottószámokat. Ezért maradnak

tanulatlan barbárok. Most is biztos ott ülnek a kocsmában, ahol hagytam őket fél éve, amikor egyetemre mentem. Sóhajtottam, és egy gyors pillantást vetettem a telefonomra:

„gyere kezdodik” - Aidy volt az. Megerőltető lett volna neki pár lépést megtenni a kijáratig? Eléggé kapkodva írhatta, mert nem szokott ékezetek nélkül írni. Mindig vigyáz a helyesírására. Folyton szabadkozik, hogy sok hibával dolgozik, de igazából mindig precíz. Jót tett neki a gépíró tanfolyam, hiába szerénykedik. Sehogyan sem értettem a dolgot, elnyomtam a félig szívott cigarettát, és fejcsóválva indultam befelé.

Mire beértem állandó termünkbe, a 14-esbe, Nik és Vik ajtóban álló alakja fogadott. Ger1 és Ger2 háttal állva beszélgettek. Ennyit tett ki a csoport létszáma. A Gerek nem vették észre, hogy Nik és Vik halálra váltan meredtek a nyitott ajtón keresztül egy folyosói kiszögellésre. A múlt alkalommal hiányoztak, és éppen arról tárgyaltak, hogy fogják megszerezni és bepótolni a hiányzó tananyagokat. Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy én is belefolyok a társalgásba, mintegy véletlenül, de azért annyira nem vagyok stréber, mikor a másik két csoporttársam szemmel láthatóan nagy gondban van. Most kivételesen nem foglalkoztam velük, visszafordultam inkább a két lányhoz, akik még mindig kővé meredten álltak.

- Mi van veletek? Mi történt? - kérdeztem megdöbbenten.

- Aidy-t elkapták…

- Mi?

Csak tátogtak és forgatták a szemeiket, a folyosó vége felé mutogatva.

- A… a… a…

- A?

- A daimónok! - Nyögte ki nagy nehezen Nik.

- Vagyis a nyenyecek! - vágta rá Vik.

- Mi ez a hülyeség? – hüledeztem – Daimónok? Nyenyecek?

Annyi derengett, hogy a daimónok valami mítikus lények, a nyenyecek pedig valami északi népek, de sehogy sem tudtam összehozni a kettőt, se többminden nem jutott róluk eszembe, akárhogy erőltettem a memóriámat. Talán egy gyors keresés a Google-n, amíg nem veszik észre...

- Nem tanultál? - kérdezék egyszerre.

- Ja, nem. Miért, mi van?

- Ma van a Walpurgis-éj napja, minden, ami a múlt héten az egyetem falai között elhangzott, valósággá válik. Egy napra. Most küldték a NEPTUN-ban üzenetként. Azt hittük, valami hülyeség. Ahogy Aidy jött be a dohányzóból, jöttek ezek az - Nik és Vik – összenéztek – izék… és elvitték magukkal… arafelé… - bökött bizonytalanul egy irányba – nem volt nehéz dolguk, Aidy kábé 50 kiló vasággyal – nem tudott elnyomni egy rosszindulatú kis mosolyt.

- Hogyhogy nem láttad őket? Nem voltál a múlt órán?

- De. Csak aludtam. Az a kurva hajnali újságkihordás…

- Ez a szerencséd… Akkor lehet, hogy ez rád nem érvényes… - a kis, cserfes Nik egy pillanatra

elgondolkodott – akkor neked kéne érte menned. Az egyik szellőzőn át hurcolták magukkal.

Arra gondoltam, ez is valami egyetemi hagyomány, mint Steel Cityben a balekoktatás, vagy a megkeresztelkedés. Hirtelen semmi kedvem nem volt hozzá. Pedig megfogadtam, hogy minden ilyesmiben részt fogok venni. Kezdtem eléggé hülyén érezni magam. Úgy éreztem, hogy az őrület határán állok. Szóval akkor azért sikerült ide ilyen könnyen bekerülni, és azért vannak ilyen jó jegyeim! Én meg már hatalmas tehetségemnek tulajdonítottam az egészet, és fényeztem magam minden lehetséges fórumon. Ilyesmi hagyományokról én mit sem tudtam. Még mindig nem tudtam, hogy komolyan vegyem-e az egészet, gyorsan körülnétem kamerák után kutatva a szememmel. Ekkor egy nagy dobbanás hallatszott, mintha valamit leejtettek volna, majd kialudtak a lámpák. Aztán irgalmatalan macskanyávogás. Bár, a többiek mintha nem vettek volna észre mindebből semmit. Csak tovább nézték a nagy semmit a folyosó végén, a terem hátsó részében tovább folyt a társalgás. Elég hülyén viselkedhettem, mert a magasabb, nyúlánk Vik kérdezgetni kezdett:

- Neked meg mi bajod?

Nyeltem egyet, miközben éreztem, hogy forog velem a világ.

- Mi van, mitől félsz, tanultál mára valamit?

- Igen.

- Milyen órán voltál? Mármint amin ébren is voltál… ?

- Töri.

- Mit vettetek?

- A nagy macsakmészárlást…

A két lány elborzadva a tenyerébe temette a fejét, én pedig éreztem, hogy az utolsó hangokat nyávogássá nyújtva ejetem ki, a világ pedig körülöttem hirtelen rohamos sebességgel nőni kezdett.

Közben a macskanyávogás egyre közeledett, egyre keservesebb és szívszaggatóbb lett, a szólamok hangja megsokszorozódott, és néha mintha halálordítás is keveredett volna a hangzavarba. Én közben a földre estem, és négykézláb iramodtam meg a folyosón ijedtemben, nem nézve se jobbra, se balra. Kézenfekvő megoldásnak tűnt a szellőző. Csak azon aggódtam, hogy feljutok-e oda. Meglepetésemre, erőmet megsokszorozva egy iramodással fent voltam. Megkapaszkodtam a szellőzőnyílás peremén a karjaimmal, amit inkább éreztem már mellső lábaknak, mint karoknak, és a lábaimmal löktem fel magam. Nem láttam, de tudatában voltam, hogy odakint macskakivégzés folyik, macskák vére folyik patakokban, macskák végzik az életüket felakasztva, felnyársalva, tűzön lassan elégve, mint a máglyán. A vérengzés kíméletlenül folyt egyre, és biztos voltam benne, hogy ha rám találnak, rám is ugyanez a sors vár. Emlékszem, a Lúdanyó meséiben milyen örömmel olvastam A nagy macskamészárlást (ezt az órán a tanár is elolvasta, szintén nagy átéléssel), és arra is emlékszem, hogy ötösre írtam meg a kiváló elemzést belőle. A macska mint szimbólum. A macska mint a nőiség jelképe. A macska mint a balszerencse előhírnöke. Belegondoltam ebbe a sorsba, és sírva fakadtam: valahogy nem akaródzott nekem szimbólumként végezni. Mivel a hangok egyre közelebbről hallatszottak, elindultam előrefelé a szellőzőnyílás csatornájának labirintusában. A földszintről eljutottam előbb az elsőre, majd a másodikra, harmadikra, végül a negyediken másztam ki belőle, pont a XIII-as terem előtt, amit sohasem tudtam eddig megtalálni, mintha csak mágikus módon, vagy titkos ajtón keresztül lehetett volna megközelíteni. A szellőzőnyílás ide vezetett. Arra gondoltam, hogy visszafordulok, és tovább bolyongok a labirintusban külső kijárat

után kutatva, de a hangok mintha már a szellőzőből jöttek volna, nem mertem megkockáztatni ezt a lépést. Különben is ide vezettek a nyomok, amiket valakik a vastagon lerakódott porrétegben hagytak. A nyomok ritkásak voltak és eléggé esetlegesek, mintha csak véletlenül értek volna szellőzőnyílás aljához, mintha az, aki előttem közlekedett benne, repülve tette volna meg az utat. Remek kilátások nyomomban a szadista mészárosok, előttem a ki tudja milyen repülő lények, amik képesek elragadni egy átlagosál kisebb testalkatú embert is. Leugrottam hát a XIII-as terem elé.

Bár a terem előtt nem látszottak egyéb ide vezető útnak a nyomai, az ajtó előtt nem volt kosz, nem állt vastagon a por, annak ellenére, hogy nem vezetett ide járat a szellőzőn kívül. Egy talpalatnyi hely volt csak az ajtó előtt, fallal volt leválasztva az egyetem többi részétől. Valaki takarította a XIII-as termet! Ez csak a szellőző nyíláson keresztül érkezve lett volna lehetséges, vagy kívülről. Esetleg valaki itt lakott, bár ez eléggé furcsa lett volna. Igaz, hogy annak fényében, ami ma történt, nem sok dologra fogok furcsán tekinteni ezek után. Mégis valamelyest sikerült megnyugodnom, a hangok tompábban hallatszottak, kifújhattam magam. Ám a szünet csak pillanatnyinak bizonyult. A macskanyúzás hangjai újult erővel közeledtek, a teremben pedig mintha valaki a nevemet mondta volna. Aidy? Tehát olyan állapotban van, hogy tud beszélni, és azt is tudja, hol vagyok. Honnan?

- Jelenleg olvasok a gondolataidban – szólalt meg megint a hang belülről.

- Te mit tanultál? - tolult fel bennem hirtelen a kérdés.

- A technomédiumok története, Visszaélés a hadfelszereléssel…

- Fasza. Láttál daimónokat vagy nyenyeceket?

- Micsoda? - Vihogott fel Aidy.

- Gondoltam. De akkor hogy jöttél fel ide?

- Hadititok… Tudod, Visszaélés a hadfelszereléssel…

- Aidy… Te előre tudtad, hogy ez lesz. Ez nem fair! Miért nem szóltál róla? - Próbáltam atyai hangon számon kérni a hat évvel idősebb jogán.

- Hogy lehetnél az apám? Ahhoz már 5 éves korodban teherbe kellett volna ejtened egy nőt, akinek már van peteérése.

- Jól van, Aidy, ne szórakozz, beengednél, légy szíves?

- Oké, mondd, hogy „Tárulj, Szezám!”, és lökd be az ajtót.

Kimondtam a varázsszót, belöktem az ajtót. Aidy ott ült egy nagy terem közepén egy nagy tucat híradástechnikai cucc között. Voltak ott monitorok, számítógépek, okoseszközök, ezeket felismertem. De a többiben nem voltam biztos. Sokról még azt sem tudtam, hogy mi célt szolgál. A legtöbbet a világháború idejéből valónak saccoltam. A többségük be volt kapcsolva, és furán villogott, vagy hülye hangokat adott ki. Aidy elveszni látszott a vezetékek tengerében.

- Miért ilyen könnyű a jelszó, hogy „Tárulj szezám!”? - kérdeztem.

- Nincs jelszó, csak szórakoztam. Még egy nyamvadt kis zár sincs azon az ajtón, nem látod?! - szerencsére már nem a fejembe beszélt, de most meg valami mikrofonba, ettől túl hangos volt.

- Hallod, kapcsold ki azt a rohadt mikrofont, meg ezt az egész DJ pultot! Mindjárt ideérnek a macskamészárosok… Nem akarom, hogy észrevegyenek! Fegyver bezzeg nincs, ugye?

- Ja, vagy úgy… nincsenek macskamészárosok! Sőt, meg fogsz lepődni, de daimónok és nyenyecek sincsnek. A kis Nik túl sokat foglalkozott az ókori filozófiával, Vik pedig egyszerűen elnézte a házszámot, és egy finnugrisztika órára ült be médiaelmélet helyett… Uramisten, micsoda egy társaság! Az a két kettyós Ger még csak meg sem jelent! Áh! Nincsen semmilyen összetartás, semmi közösségi szellem – a szellem szónál sejtelmesen túlvilágira változtatta a hangját.

- Oké, akkor most mi lesz? – kérdeztem megdöbbenve.

- Mi lesz? Mi lesz? A hülye cigid miatt lekésted az óra elejét, amikor elmondtam, hogy mi a prezentációm címe: Virtuális valóságok szimulálása a hidegháború eszközeivel! Meglepetésnek szántam! Nem gondoltam, hogy ilyen rosszul sikerül. Remélem, meglesz a kettes!

- Biztos… meglesz… - komorultam el. Értelmetlen bármi mást mondani, Aidy maximalista. Rólam is azt mondják páran, de én nem gyűjtöttem össze önszorgalomból egy híradástechnikai főhadiszállást, még egy nyomorult kis V2-es rakétasiló modelljét sem állítottam össze a témámhoz. Úgy gondolom, nem kell ahhoz Londont bombázni, hogy szemléltessük az URH rádió működését…

Aidy megérzett valamit az idegességemből, mert feszengeni kezdett. Folytattam:

- Akkor a Walpurgis-éj és a NEPTUN-üzenet…

- ...kamu. Az már a szimuláció része volt.

- Jó, és hogy mászunk le innen?

- Ahogy idejöttünk.

- A szellőzőn át?

- Milyen szellőző? Én végig itt voltam. Te egy hologrammal beszéltél lent a dohányzóban.

Aha. Viszont a füst valódinak tűnt. Megéreztem, amikor véletlenül rám fújta. Hirtelen baljós érzésem támadt.

- Jó, akkor megérinthetlek?

- Kérlek, ne inzultálj!

- De…

- Nem!!!

Közelebb léptem, és megpróbáltam megérinteni a karját, amire az egész látomás eltűnt. Aidy is, az összes hadfelszerelése is. A terem üres volt. Lassan sötétedett. Csak a szél csapkodta az ajtót.

Tényleg nem volt rajta egy „nyamvadt kis zár sem”.

2.

A telefoncsörgés ritmikusan és élesen hasított bele a hajnali csendbe. „Úristen, mi ez, már megint miket ittam össze tegnap este?” Hirtelen nem rémlett semmi. Felöltözve kászálódtam ki az ágyból, a másnaposság érzésével nyúltam a telefon után. Hirtelen rájöttem hogy este már nem ittam semmit, hanem egész éjszaka tanultam, és a beadandómat írtam. Mikor készen lettem vele, hajnalban ruhástól aludtam el.

- Hol vagy már, ne szórakozz, idő van, indulni kell.

- Egy perc és ott vagyok – nyögtem a telefonba – Rólad álmodtam.

Először nem hallatszott semmi, ez betudtam a döbbent csendnek, majd halk kuncogás.

- Ne álmodozz, hanem gyere. Tíz percet várok.

Öt perc múlva már élénken magyaráztam az álmomat.

- Mindig ilyeneket álmodom. Negatív utópiákat. Nem tudom, mi váltja ki ezeket. Talán a kor, amiben élünk. Kurvára filmszerű az egész. Mintha álmomban valami rendező volnék, vagy mi. Ez azért érdekes, mert filmeket sem nézek. Egyáltalán nem, soha. Azt sem tudom, hogy mentem át filmelemzésből, anélkül, hogy egyet is láttam volna azok küzül a filmek közül, amikről szó volt.

- De legalább kiválóan tudod elemezni őket. Neked is ötös lett, ha jól emlékszem.

- Hát, persze.

- Pont most késtél te is. Tudod, hogy mindig ott akarok lenni időben az évnyitón. Tudod, hogy ez milyen fontos nekem. Fontosak az egyetemi hagyományok. Nem akarok vért… izzadni, Rob... Micsinálsz buzikám, nem látsz a szemedtől? Megint kifogtunk egy tetűt, most már mi is végig csak gyökkettővel tudunk menni ezen a szakaszon. Erről beszéltem, Rob, erről beszéltem… sosem lehet kiszámítani a forgalmat… De szarul nézel ki, mi az, visszaszoktál a piára?

- Á, nem, dehogy, csak hajnalig tanultam… - persze, igazság szerint a délutánokat már megint aggasztóan sokszor töltöm a Csillagban, a Dózisban vagy a Randevúban, erről, persze nem kell tudnia senkinek, akire nem tartozik. Vajon sejt valamit? Biztos, a női megérzés ilyenekben nem szokott hazudni, bár nem hiszem, hogy túlzottan érdekli. Ha józan vagyok reggel, nincs is semmi baj azzal, hogy mit csináltam délután… vagy este… vagy éjszaka… huh, ez tényleg gáz…

- Hány sör volt?

- Csak két pohár…

- ?

- Korsó…

- ?

- Liter… na, jó, meg egy pár feles. De csak délután. Éjfélre már ki is ment az egész. Aztán eskü, csak tanulás volt hajnalig. Tudod, van az az új szeminárium, amit felvettem. Heti nyolc óra mentorálás az általános iskolába, havi harmic rugóért. Még csak most végeztem a szemináriumi dolgozattal. Nem volt rá sok időm. Meg kétszer is beteg voltam a vizsgaidőszakban. Pont a legjobbkor jött. Meg amúgy is, nekem valahogy mindig összecsúsznak a félévek. Volt, hogy vizsgáról kijöttem, és úgy, ahogy voltam, öltönyben, nyakkendőben, már ültem is be órára...

- Én is fel szerettem volna venni, de nyolc órás meló mellett, meg egyetem mellett már egy kicsit sok lett volna. Szerencséd, hogy te csak négyben vagy. Irigylésre méltó az a sok szabadidő...

- Néha én is úgy gondolom. Csak, tudod, az idegeimre mennek. Állandóan marják egymást, megy a fúrás-faragás, beköpik egymást az irodában… Azt mondják, a rehabilitációs munkahely azért van, hogy lemodellezzük a nyílt munkaerőpiacot. Tudod, a rossz dolgokat már sikerült. Úgy alád vágnak, mintha a versenyszférában dolgoznál. Havi rongyos ötven ropiért egymás agyára mennek… kikészítik egymást… és engem is…

- Nyugi, mindenütt ez van. Ezt nem lehet elkerülni. Emberek vagyunk. Akarsz még tanulni? Vedd elő nyugodtan a jegyzeted. Hangosan is mondhatod, nem zavar. Én is meghallgatnám. Ha megtetszik, talán jövőre felveszem én is.

- Tényleg?

- Nem.

- Kösz, inkább nem veszem már elő, úgyis mindent tudok.

- Tényleg?

- Nem.

- Jajj, ez az időjárás. Sehol egy hókotró… És a köd is kezd lassan leszállni…

- Mondjak valamit?

- Igen?

- Nem tudom, észrevetted-e, hogy már csak egyedül vagyunk az autópályán?

- Nem, de mi ez? Darabos a benzin? Olyan fura a motorhang, nem hallod?

- Nem tudom, nem értek hozzá…

- Le fogunk állni, kurvára le fogunk állni. Ez a szar leáll alattunk…

- Húzódj félre…

- Minek, úgyse jön senki, ebben a fos időben…

- Szerinted nem furcsa?

- Nem. De. Miért?

- Egyszer több száz kilométeren keresztül nem jött senki az autópályán, és a rádióban is olyan fura, ismeretlen számok menek, mintha direkt nekem állították volna össze… Az autók le voltak állítva a pihenőkben, és minket figyeltek a sofőrök. Lehet, hogy most is ez van…

- Tudom, hogy paranoid vagy, de… mit akarsz ezzel mondani? Mi történt akkor?

- Nem emlékszem… Aztán az egész kiesett… Emlékszem, hogy egy Volkswagenben ültünk végig, és valahogy mégis egy Škodából szálltunk ki… Azt hiszem, valakik elvihettek… valahova…

- Ha megcsinálod, hogy egy Merciből szálljunk ki ehelyett a tragacs helyett, te vagy az isten…

- Azt nem mondtam.

- Itt egybenzinkút. Hátha csak tankolni kell. De ha leállok, félek, hogy nem indul újra. És akkor lőttek az évnyitónak! Micsoda egy szerencsétlen, szar nap! Oké, mindegy, leállunk. Már nem vagyunk messze. Amúgy is leállt volna hamarosan. Így legalább van esélyünk arra, hogy ne a semmi közepén robbanjunk le. Vagyis… sehol senki… Mióta elhagytuk a megyehatárt, sehol egy teremtett lélek… Nyitva: 0-24. Most mégis zárva. Mi ez? Nem értem. Te érted?

- Kapcsold be a rádiót!

- Mi?

- Semmi, csak csináld!

- Ó! És melyik adót óhajtod? A Retro rádió megfelel?

- Mindegy.

- De ez csak zene!

- Mindegy, hallgasd!

- De mit hallgassak, ez Bob Marley, egy füves raszta, reggae-hülye, utálom.

- Értesz angolul?

- Kicsit.

- Próbálj ráhangolódni a szövegre, és a rád vonatkozó információkat kiszedegetni.

- De miért? Ez őrültség!

- Az Univerzum üzen nekünk.

- De most? Miért pont most? Baszd meg, a telefon is süket… Miért nem jön erre senki?

- Most valahogy mindenkinek más dolga akadt, másfelé. Ez kormányszintű összeesküvés, tömeghipnózis…

- Te megőrültél!

- Igen, akkor hol vannak az autók? Hol vannak az emberek? Láttál már te ilyet?

- Nem.

- Na, látod. Én láttam. Ha nem akarod, hogy elvigyenek, figyeld a rádiót!

- Elvigyenek… kik? Kik vigyenek el?

- Tudod te azt… Ezúttal nem értem jönnek, hanem érted… Kit érdekel egy vasárnapi piás, leszázalékolt bolond? Te viszont tudsz valamit, amit ők is szeretnének tudni…

- Nem tudok semmit!

- A választásokról sem?

- Elcsalták a választást!

- Nem erre kíváncsiak. Nem a politikai nézeteidre vagy a véleményedre. Kis pont vagy a gépezetben, de sajnos rossz helyen. A választás sorsa rajtad áll. Túl sok embert értél el, túl sok embert mozgósítottál, teszem hozzá: véletlenül.

- Ki csinálja ezt? A kormány? Vagy te?

- Inkább hallgasd a rádiót!

- Ezt a számot nem ismerem!

- Annál jobb!

- De még sose hallottam! Még csak most írták!

- Nem. Most írják. Ebben a pillanatban. Improvizáció.

- De Bob Marley meghalt!

- Sokan nem így gondolják.

- Azt mondja… énekli… „We want to help you to reach the goal”… Csak azt akarják, hogy időben odaérjünk…

- Én is hallom. De nincs az, hogy „időben”…

- Különben… „Otherwise an accident by car will happen...” ...halálos baleset…

- Csak „baleset”. Látják a jövőt. A lehetséges kimenelt. A jövő képlékeny… Kulcsszerepet fogsz betölteni a jövőben… Emlékszel, hogy mi akartál lenni? Az a szociálpolitikai izé…

- Hogyne emlékeznék! De mondd, miért segítesz nekem? Te a kormánypárti médiának dolgozol!

- Elfelejted, hogy itt ülök veled az autóban… És különben is, én már nem avatkozom az Univerzum dolgába… egyszer már megtettem… megtettük… és most, úgy látom, rajtad a sor… Nem hiszem el, hogy ez velem még egyszer megtörténik. Illetve nem is velem… hanem veled… bocsánat… Amúgy meg miért ne segítenék? Te bajban vagy és segítségre szorulsz, de legalábbis tanácstalan vagy, én pedig jóindulatú ember vagyok, de legalábbis nem vagyok szemét… ok nélkül… Hidd el, én sem élvezem ezt az egészet. Legalábbis nem annyira, amennyire gondolod. Nem hiszem, hogy az Univerzum, vagy akármi, amit én annak hívok, a pártállásuk szerint ítélné meg az embereket...

- Oké, ennek a kocsinak annyi… hívok egy taxit…

- Nem fog jönni… Különben sem hiszem, hogy van térerő… gyalog kell mennünk…

- Gyalog? Mindegy, basszus, már csak pár kilométer. Én lekésem az ünnepséget… de neked valószínűleg ugrott az ösztöndíjad…

- De legalább életben vagyunk…

- Ott egy kamion! Menjünk!

- Igen, a kamionok jönnek először! De nem fog felvenni. Sem megállni. Sem segíteni. Sokáig még reflexből vezetnek. De délutánra majd helyreáll minden. Addig valahogy eltussolják az esetet.

- A kormánysajtó!

- Meg az ellenzéki is. Ne félj, ebben az egyben egyetértenek!

3.

- Emlékszel arra a mormotás filmre, amelyikben Bill Murray játszotta a főszerepet?

- Igen, az Idétlen időkig… mi van vele?

- Semmi… csak úgy érzem magam, mint abban a filmben, ma már harmadszor kezdem el ezt a kibaszott napot… Már kétszer rémálmodtam veled.

- Ú! Ó! Olyan félelmetes vagyok?

- Ahogy vesszük… és az egész egybefolyt… a múltkor azt álmodtam, hogy a srácokkal bandáztunk, és megállapodtunk, hogy ez tutira a valóság, mert egyikünk sem képes felébredni belőle… Mi van, ha egyszer tényleg nem leszek képes? Vagy végtelen ciklusba kerülök, és mindig azt hiszem, hogy ez már a valóság, és kiderül, hogy mégsem az?

- És ha megcsíped magad?

- Ugyan már… Simán beleszövöm az álmomba… Vagy az álmok szövődnek bele mostanában az emberekbe?

- Ugye emlékszel, hogy mondtad, hogy szóljak, amikor kezdesz furákat mondani?

- Ugye emlékszel, hogy a skizofrénia egyik elmélete szerint nincs is egyáltalán skizofrénia, hanem az egész a CIA műve, amikor a távaolba ható hangfegyvereiket tesztelik a lakosságon? Ez lenne az MK-Ultra Projekt. Én viszont megfordítanám a dolgot: mi van, ha a CIA hangfegyverei közvetítenek egyáltalán valami valóságot, a többiek pedig mind egy szimuláció áldozatai? Az egész Univerzum mértéktartó elméletek szerint amúgy is csak egy hologram… Mi ehhez képest a tömeghipnózis, a Mátrix, vagy a szimuláció?

- A Mátrix csak egy film…

- Egészen fura elméleteid vannak a művészetről, Aidy, ebbe most ne menjünk bele. Én viszont szilárdul hiszek abban, hogy emberi elme csak olyat képes kiagyalni, ami a valóságon alapul. És akkor máris benne vagyunk a Mátrixban. Vagy, ami, ha lehet, rosszabb, ha a Stranger Things-et vesszük alapul, a Tótágasban.

- Én Marvel-rajongó vagyok.

- Nekem a DC jobban tetszik. De nem vagyok egy rajongó típus, Aidy.

- Lent van a slicced… Figyelj csak, engem nem érdekel, hogy valóban végigéljük-e mindazt, amiben most vagyunk, én viszont csak azt tudom érezni és gondolni, amit érzek és gondolok, elég nekem, ha az az egész hozzávetőlegesen folyamatos, és életem végén képes leszek majd életnek nevezni… Ne ártsd bele magad mindig a politikába, Rob, nem áll jól neked. Mellesleg, mint leendő újságíróknak, nem árt objektívnek maradnunk. Azt mondtad, nem akarsz se tényfeltáró, se oknyomozó újságíró lenni, hogy maradsz a tech-kult-mittudoménmi vonalon.

- Pszi.

- Akkor pszi. Ehhez tartsd magad. Nem veszed észre, hogy már csak rövidítésekben beszélünk? Mint valami kibaszott újbeszél az 1984-ből. Nehogy valami szamizdatnál kössünk ki, ha érted, mire gondolok. Nem csak jobb és baloldal van, ahogy a média sugallja, ennyit már én is tudok. A világ sokkal hm… sokszínűbb, mintha csak a szürke árnyalataiban gondolkodnánk, viszont én nem igazán vagyok kíváncsi minden színre. Szeretném még az életben a kezemben tartani azt a nyomorult diplomát, anélkül, hogy elporladna a kezemben, vagy szivárvánnyá változna, vagy valami. Mehetünk?

- Na, igen, hova is?

- Te tényleg nem keltél még fel. Vizsgázni. Protokollból. A diplomaosztót említeni sem merem, amíg meg nem vagyunk.

- Protokoll?

- Igen. Annak ellenére, hogy folyton zagyválsz magadban, jobban fog az agyad, mint nekem, gyere, megtanulod az úton. Nyolc PPT az egész, valamelyik csak négy oldal.

- Oké, csak az bosszant, hogy ilyenekkel terhelem magam, amikor sokkal érdekesebb dolgokkal lehetne foglalkozni.

- Mit csináltál már megint tanulás helyett?

- A Ready Player One-t olvastam.

- Láthatólag megzavarta a fejed.

- Figyelj, én pedig ebben vesztem el a fonalat. Egyszerűen képtelen vagyok megjegyezni, melyik oldalra rakjuk a süteményes villát egy médiafogadáson. Ott vesztettem el végképp a fonalat, hogy az ajándék virágcsokor, idézem: „egynemű csokornál 11-ig páratlan szál, ezen felül már páros”.

- Oké, 6-os tétel vége. Már csak 2 tétel van a nyolcból.

- Szerinted van ennek értelme?

- Mindenképpen. Szerencse, hogy az oktatás, és így a vizsga is gyakorlatorientált. Ha már végigszenvedtük a médialabort, nehogy már ezen csússz el. Az érkezéskor a pezsgőt kötelező elfogadni, de senki sem kényszerít rá, hogy megidd. Ez a beugró. Buktató tétel. Ha ezen átmész, megvan a kettes. Legalábbis a végzősök ezt mondták nekem.

- Az oktatást, nem tudom, hányadszor reformálták már meg az elmúlt húsz évben. Biztos, hogy jó ötlet volt a Protokoll vizsgát beépíteni a diplomaosztó ceremóniába?

- A legjobb ötlet. Így legalább senki sem aljasodik le az esemény közben, és utána sem, ameddig tart a fogadás… Utáltam ezt a gyakorlatot. A végzősök beugráltak a szökőkútba, ráadásul a legváratlanabb időpontban mindig. Nem lehetett tőlük nyugodtan cigizni. Mi is mindig olyankor vizsgáztunk. Ráadásul részegen mindefélét mondtak mindig. Utáltam a bárgyú képüket, nem egyet ismertem közülük a régi munkahelyemről, a klubból.

Az úton persze végig aludtam, a protokoll anyagát relaxációs kondícionálással tanultam meg. Aldous Huxley regénye, a Szép Új Világ, persze nem vált valóra, csak részben. Ilyen volt a „relaxációs kondícinálás” módszer, amit nemrég vezettek be, és kísértetiesen emlékeztetett a regényben leírtakra. Vita is volt róla a parlamentben, hogy betiltsák-e a felsőoktatásban, vagy ne, a vita elhúzódott, ezt kihasználva használtam a technikát. A csoporttársaink már a diplomaosztó helyszínén voltak, elvegyülve a tömegben. Bár csoportként tanultuk végig a három évet, vizsgázni mindenki egyedül fog, ez a szabály. Nem sokat teketóriáztam, egyenesen odamentem a rendezvény bejáratához, és egyből a fogadóbizottsághoz mentem, amíg a többiek a felkészülési köreiket rótták a tömegben.

A fogadóbizottság egy emberből állt, gyér haját felborzolta a szél. Lassított felvételként hatott, amíg az arc felém fordulva kacsintott egyet, leolvadt róla a társasági máz, és egy pillanatra megláttam az igazi arcát, amint a pezsgőspoharat nyújtotta a tálcán:

- Nem azon az egy poháron fog múlni! - kiáltotta vidáman, feje fölött ördögszarv jelent meg, pont, ahogy életében mindig csinálta, de most nem játszotta el a kezével, a szarv ott termett magától. Vagy a szemem káprázott. Gyógyszer kell vagy… alkohol!

- Neeem azon az egy poháááron múúúlik – ismételte meg elnyújtott hangon, erőltetett nyájassággal.

- De hát, ott voltam a temetéseden, de hát… Te halott vagy!

- Te is – mondta szomorúan.